

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antonini Liberalis Transformationum congeries

Antoninus <Liberalis>

Basileae, 1568

VD16 A 2960

In librum II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70288](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70288)

vacuitate fastus & arrogantia.

9 Per eundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiae exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut & de Heluidio. Reliquorum vitæ sunt apud Plutarchum.

Adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῆς γαλιῶαι. Credo scriptum fuisse συγαλιῶαι.

Quippe vir quid ex usu.) καὶ τοῖς τοῖστοις ἀνθρώποις, vitiose: lego, καὶ τοῖς τοῖστοις, καὶ ἀνθρώπων.

10 Non utebatur alieno tempore.) Diuinaui hoc loco, (ἐν ἐν ἀωρεὶ λῆσος, quod est fortè ἀ λῆω.) sicut & in sequenti periodo: ubi quidem pro τόπῳ, τόπῳ legi. & ubi est, Ad sudorem vsque, suspectum habeo: sunt enim salebrosa hæc.

11 Sicut Chresæ.) ὡσὸρ χρέση. Soleo asterisco notare, quæ manca suspicer. Fortè est, Quomodo utaris, χρέση. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitum annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta. Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

1 Et hic initium videtur deesse, & ubi est ἡ ἀὐταῖς: nihil adest, ad quod illud ἀὐταῖς referri possit. Ceterum verbo ἀπαυθιᾶσει vsus est metaphoricè. Suidas enim & alij docent, id esse, pulsus inhi-

bus

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suavitatem.) τὸ νόσιμον est in Græco, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homericæ Ulyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιμον vocet μελιήδεα, inde factum est, ut dulcia vocentur νόσιμα, ut Eustathius docet: ἔστι νόσιμος ὁμονύμως ἢ ἰδιότητι. Utitur eodem modo Lucianus πῶς ποῦτος· τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆν ναυαγισμῶν καὶ αὐτοῖ, ὁρᾶτε οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νόσιμώτατον τῆν παρεσινασμίωρ ὁ παπνὸς πῶλαθῶρ, ἀνω εἰς τὸν ὑρανὸν οἶχεται.

Anima vaga est.) ἢ δὲ ψυχὴ ρεμβός. Est autem altera lectio annotata ρεμβός, quam probavi, et secutus sum: neque enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (quæ est figura quatuor equalium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ρεμβός vagus est, et ρεμβέδις vagari, et incuriè rebus uti, quo vocabulo ipse supra usus est sub initium libri huius: καὶ παῦσαι ρεμβόμενῳ, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ρεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸ πρὸς πύναρ καταμαθῶν: animaduertens Perpernam vagari, et incuriè rem gerere. Idem in Fabio, ρεμβόμενῳ ἀπὸ τῆ στρατοπέδου, qui sepe à castris aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum commens identidè. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, ut hic noster. νόσιμον γὰρ ἔστι εἰς ἐστὶ πρὸς ἀρετῆν, ἀλλὰ ρεμβόμεθα πάντες ἀχρημονοῦν

τες υγει ναυοδοιμονουωτες. Porro autem adiectiuum masculini generis, substantiuus foemininis addi Graeco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budeo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) *ὕψος* & *υγει τὸ φ*. Scio *τὸ φ* esse fastū, superbiamq; inanē: sed ea significatio huc non quadrat. Verti ergo fumum: id enim videtur *τὸ φ* propriè significare, seu caliginem ab igne proueniētem: cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similimus, commodissima trāslatione *τὸ φ* Graecis dicitur, ac definitur *ἄναψις καὶ θιάς λὺ ἐπέγει υψότης*. Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxae fumo cōparantur, atq; in psalmo etiam Davidis est: Sicut fumus dies mei. Ceterū, et si non recordor *τὸ φ* me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo *τὸ φ* satis testatum relinquitur, cuius est apud poētas Graecos vsus. Adducam vnum exemplū quod in praesentia succurrit, ex Apollon. *ἀργοναυτιῶν β.*

Ἐπιπρὸ δὲ λιγνύονται

καπνῶ τυφόμεναι πότερος ἐπὶ αἰῶσσι.

De apibus loquitur. Ibi Scholiastes: *καπνῶ τυφόμεναι*, ἀντὶ τῆ *καπνίζόμεναι*. (Et sic paulo supra exposuerat τὰ *τυφόμεναι*) σημαίνου δὲ *υγει τὸ υγειόμεναι*. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti.) Vrbs Pannoniae fuit, olim celeberrima, hodie (vt existimatur) Passaw.

In